

Arrest

nr. 201 389 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2012 legt eerste verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, een verklaring af van wettelijke samenwoning met haar partner, van Italiaanse nationaliteit.

Op 30 augustus 2012 dient eerste verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Tweede verzoekster is de dochter van eerste verzoekster, geboren in december 2001.

In het dossier is er ook sprake van een andere dochter van verzoekster, die niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Deze dochter is geboren in 1996.

Op 19 maart 2013 wordt eerste verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 31 juli 2014 (met kennisgeving op 1 september 2014) deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan eerste verzoekster mee dat er een onderzoek is naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en wordt zij verzocht om bepaalde informatie mee te delen in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeksters de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 28 augustus 2015 (met kennisgeving op 18 september 2015) deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de andere dochter van verzoekster mee dat er een onderzoek is naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en wordt zij verzocht om binnen de dertig dagen na kennisgeving bepaalde informatie mee te delen in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 17 juni 2016 wordt ten opzichte van deze andere dochter een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 160 566 van 21 januari 2016 word het beroep tegen de beslissing van 28 augustus 2015 verworpen.

Op 27 november 2015 verzendt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken de informatie die de andere dochter van eerste verzoekster had meegedeeld.

Op 25 augustus 2016 dienen verzoeksters een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2017 leggen eerste verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 19 april 2017 dient eerste verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner van een Belg in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Op 19 april 2017 dient tweede verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid.

Op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeksters. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/04/2017 werd ingediend door:

Naam: C. S. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum: (...).1962

Geboorteplaats: N. D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

EN

D. C. B. D. L. A. (...) (0) xxx

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreerde partner nl. V., S. (...) (RR (...)), van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40 bis, §2, 2° stelt dat de partners moeten bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Veder stelt dit artikel hoe deze relatie kan aangetoond worden:

- ofwel toont betrokkene aan reeds 1 jaar samenwonend te zijn met de referentiepersoon,
- ofwel toont ze aan reeds 2 jaar een relatie met hem te hebben (gedurende dewelke ze regelmatig contact hadden en elkaar gedurende minimaal 45 dagen hebben ontmoet bij ten minste 3 gelegenheden),
- ofwel toont ze aan een gemeenschappelijk kind te hebben met de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 10/03/2017, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 19/04/2017. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf (ook op deze datum werd de bijlage 19ter opgestart (19/04/2017)).

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Belgische referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd:

- ☐ meerdere niet-digitaal gedateerde foto's
- ☐ Verschillende verklaringen van derden dewelke niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van de duurzame relatie, gezien een verklaring op eer wordt beschouwd als een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn.

Er is bijgevolg op geen enkele manier voldaan aan de hierboven vermelde criteria, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien het verblijf van de moeder is geweigerd, wordt eveneens het verblijf van haar dochter, de genaamde D. C. B. D. L. A. (...) (...), geweigerd. Zij heeft dd. 19/04/2017 eveneens een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van de Belgische partner als zijnde stiefdochter. Zij kan moeilijk verblijf bekomen als stiefdochter als het verblijf van haar moeder is geweigerd.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeksters hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeksters en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De tweede verzoekster beschikt gezien haar leeftijd (16 jaar) in casu over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen.

Het beroep is ontvankelijk in hoofde van tweede verzoekster.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeksters voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel: schending artikel 8 EVRM en 3, 16 en 18 IVRK; schending artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie over de rechten van het kind.

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr 65.747, 24 augustus 2011

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn...

...de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burger ...

...de verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Verzoekster woont samen met haar minderjarige dochter bij haar partner. De dochter van verzoekster heeft haar biologische vader nooit gekend. De huidige partner van verzoekster heeft de opvoeding van zijn stiefkind overgenomen. Hij heeft aldus bezit van staat verworven.

Verweerster schendt artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK door te motiveren: Aangezien het verblijf van de moeder is geweigerd, wordt eveneens het verblijf van haar dochter, de genaamde D. C. B. D. L. A. (...) ((...)), geweigerd. Zij heeft dd. 19/04/2017 eveneens een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van de Belgische partner als zijnde stiefdochter. Zij kan moeilijk verblijf bekomen als stiefdochter als het verblijf van haar moeder is geweigerd (eigen onderlijning).

Verweerster kan niet dienstig voorhouden dat het gezinsleven van het kind en het recht van het kind om op regelmatige wijze contact te hebben met zijn beide ouders niet zou geschonden worden.

Artikel 8 EVRM beschermt net het recht op een gezinsleven.

Artikel 3 IVRK stelt dat in het belang van het kind beslissingen moeten genomen worden, artikel 16 IVRK erkent het recht voor elk kind op een 'thuis', artikel 18 IVRK erkent het recht van het kind om contact te hebben met beide ouders.

De beslissing schendt deze rechten. Het belang van het kind werd miskend.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 3, 16 en 18 IVRK dient te worden vernietigd."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM, artikel 3, 16 en 18 IVRK en artikel 24 Handvest van de grondrechten van de EU over de rechten van het kind.

Verzoekster betoogt samen met haar dochter in te wonen bij de heer V. (...). Die zou de opvoeding van de dochter op zich genomen hebben. Het kind heeft recht contact te houden met beide ouders, zodat het belang van het kind geschonden werd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat vastgesteld werd dat verzoekster geen duurzame relatie heeft met de heer V. (...) in de zin van de vreemdelingenwet (zie ook tweede middel). Dit wordt in het eerste middel als dusdanig niet betwist. Er kan dan ook niet ernstig worden volgehouden worden dat

de relatie tussen de dochter van verzoekster en de heer V. (...) beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM. In tegendeel, het lijkt net in het belang van het kind te zijn dat zij haar moeder volgt naar Venezuela in plaats van achter te blijven bij de heer V. (...). Het eerste middel is ongegrond."

4.1.3.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3 (betreffende het belang van het kind) en 18 (betreffende de verantwoordelijkheid van de ouders) van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat deze twee artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeksters kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.1.3.2. Artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag is niet absoluut omdat het kinderen beschermt tegen inmengingen die illegaal of arbitrair zijn, wat *in casu* niet het geval is.

4.1.3.3. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

*"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel betreft de band tussen tweede verzoekster en de partner van haar moeder, eerste verzoekster. Verzoeksters verwijzen naar de relatie tussen tweede verzoekster en de heer E.S.V. Zij werpen op dat tweede verzoekster haar biologische vader nooit heeft gekend en de heer E.S.V. de opvoeding van zijn stiefkind op zich heeft genomen en hij aldus het bezit van staat heeft verworven. Verzoeksters voeren aan dat het belang van het kind werd miskend en dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat het gezinsleven van het kind en het recht van het kind om op regelmatige wijze contact te hebben met beide ouders niet zou geschonden worden.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is dus of de heer E.S.V. kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven moet dan ook worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Waar verzoeksters de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats aan hen om concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat er *de facto* een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters moeten *in casu* dus aantonen dat de banden tussen tweede verzoekster en de partner van eerste verzoekster, die niet de biologische vader is van tweede verzoekster en waarmee hij geen andere verwantschapsband heeft, dermate hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hem en tweede verzoekster dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt.

De Raad is te dezen van oordeel dat uit de beperkte gegevens die verzoeksters in het verzoekschrift bijbrengen, niet kan blijken dat tweede verzoekster een gezinsleven heeft met de partner van eerste verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster wettelijk samenwoont met de heer E.S.V. en dat verzoeksters officieel op hetzelfde adres ingeschreven zijn als de heer E.S.V., doch dit slechts sinds 19 april 2017 terwijl tweede verzoekster op dat moment reeds 15 jaar oud was zodat niet blijkt dat de heer E.S.V. tweede verzoekster reeds van op zeer jonge leeftijd kent.

Daarnaast worden geen (bewijskrachtige) stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat de heer E.S.V. daadwerkelijk de zorgdragende volwassene is ten aanzien van de tweede verzoekster. *In casu* wordt niet aangetoond dat de heer E.S.V. met tweede verzoekster een dermate hechte band heeft opgebouwd dat deze situatie zou oplopen tot een *de facto* gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen tweede verzoekster en de partner van eerste verzoekster wordt niet aangetoond.

Verzoeksters tonen dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat “(a)angezien het verblijf van de moeder is geweigerd, (...) eveneens het verblijf van haar dochter (...) (wordt) geweigerd” omdat zij “moelijk verblijf (kan) bekomen als stiefdochter als het verblijf van haar moeder is geweigerd.”

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeksters slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Verzoeksters werpen op dat alvorens het verblijfsrecht te weigeren de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Een dergelijke verplichting kan niet worden gelezen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Evenmin houdt het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel een dergelijke verplichting in. Bij gebrek aan een vermelding van enige rechtsgrond waaruit blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is met de door hen opgesomde elementen rekening te houden, kunnen verzoeksters niet worden gevolgd in hun betoog.

4.1.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeksters met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

4.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeksters voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter, 40 bis §2, 2° en 62 van de vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 40ter, 40 bis §2, 2° Vw

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 40 bis§2, 2° juncto 40ter van de vreemdelingenwet.

Verweerster stelt:

(...)

Uit de neergelegde documenten blijkt niet dat verzoekster voorafgaand de aanvraag niet meer dan 1 jaar zou samenwonen met haar partner dan wel dat er geen sprake zou zijn van een relatie van 2 jaar, integendeel.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sinds 01.10.2016 de woning, gelegen te (...) huurt. (stuk 3).

Dit document werd door partijen overgelegd bij hun aanvraag gezinshereniging.

Uit dit document blijkt dan ook afdoende dat (minstens) sinds 01.10.2016 partijen samenwoonden op dit vermelde adres.

Voordien woonde de referentiepersoon te (...).

Uit stuk 4 blijkt dat voor die periode verzoekster ambtelijk werd geschrapt. Hieruit kan worden afgeleid en worden aangenomen dat partijen voorafgaand 01.10.2016 eveneens samenwoonden, dit te (...).

Minstens kan hieruit worden afgeleid dat partijen een relatie onderhielden, hetgeen ook blijkt uit de bijgebrachte verklaringen.

Verweerster schendt dan ook de bewijskracht van een verklaring op eer door te stellen:

verschillende verklaringen van derden dewelke niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van de duurzame relatie, gezien een verklaring op eer wordt beschouwd als een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.

Deze verklaringen werden allen gedateerd en kopij van de identiteitskaarten van de getuigen werden gevoegd.

Deze verklaringen dienen minstens beschouwd te worden als feitelijke vermoedens.

Zo ook:

Luik (burg.) (7e k.) nr. 2015/RG/223, 21 januari 2016, DAOR 2016 (samenvatting), afl. 120, 125; P&B 2016, afl. 3, 121:

Geen enkele wetbepaling voorziet een sanctie ingeval een schriftelijke getuigenverklaring niet voldoet aan de voorschriften van de artikelen 961/1 tot en met 961/3 Ger. W. De rechter kan niet de nietigverklaring van een onregelmatige getuigenverklaring bevelen, bij gebrek aan uitdrukkelijke wettekst. Hij kan wel soeverein beoordelen of dergelijke onregelmatige verklaring al dan niet voldoende waarborgen biedt om hem te overtuigen. Het niet-naleven van de artikelen 961/1 tot en met 961/3 Ger. W. volstaat op zich derhalve niet om deze verklaring, waaraan sowieso slechts de bewijswaarde van een feitelijk vermoeden kan worden toegekend, uit de debatten te weren.

Met andere woorden, uit de neergelegde stukken kan afdoende worden afgeleid dat verzoekster met haar partner een langdurige relatie heeft.

Dit blijkt evenzeer uit de foto's die hoewel ze niet gedateerd zijn, toch verschillende periodes van een jaar behelsen (kerst, zomer, geboorte kleinkind op 17.09.2016,...).

Er kon dus worden besloten dat partijen minstens een jaar hebben samengewoond dan wel een langdurige relatie onderhouden.

Hier anders over oordelen doet afbreuk aan de artikelen 40ter, 40 bis §2, 2° Vw.

De motivering is bijgevolg niet afdoend.

Volgens vaste Cassatierechtspraak moet onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt.

De motivering van verweerster is niet afdoende en zij is niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de beslissing van verwerende partij ook om reden van onvoldoende en ongeldige motivering dient vernietigd te worden."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 40ter, 40bis §2, 2° en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de heer V. (...) sedert 1 oktober 2016 de woning huurt in de (...). Zij verwijst naar stuk 4 van het verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij ambtelijk werd geschrapt, zodat kan worden afgeleid dat zij sedert 1 oktober 2016 samenwoonden in Leuven in de (...). De foto's tonen verschillende periodes van het jaar: Kerstmis, geboorte kleinkind, zomer,...

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het betreffende stuk 4 prima facie niet aanwezig was in het administratief dossier, zodat het bestuur er geen rekening mee kon houden. Dit document kan dan ook hoegenaamd niet leiden tot de annulatie van de thans bestreden beslissing.

Bovendien kan niet ingezien worden op welke manier een samenwoonst sedert 1 oktober 2016 een ander licht op de zaak zou kunnen werpen. Hieruit blijkt enerzijds niet dat zij een jaar vóór de aanvraag samenleefden en anderzijds kan hieruit niet afgeleid worden dat zij derhalve reeds minstens twee jaar een relatie onderhouden. Het stuk is derhalve niet dienstig.

Het betoog omtrent de voorgelegde, ongedateerde foto's is niet ernstig. Alsof uit foto's kan afgeleid worden dat het zomer is...

Bovendien laat dit geenszins toe te besluiten dat zij effectief samenwoonden en/of dat zij reeds minstens 2 jaar een relatie onderhouden. Een verklaring van een derde heeft een gesolliciteerd karakter, zodat dit op zich nooit afdoende kan zijn een relatie aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond."

4.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 2° en 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat zij niet voldoet aan de vereisten van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het verblijf van tweede verzoekster wordt geweigerd omdat het verblijf van haar moeder is geweigerd en zij bezwaarlijk verblijf kan bekomen als stiefdochter wanneer het verblijf van haar moeder is geweigerd. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 2° en 40ter van de vreemdelingenwet.

4.2.3.2.1. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)"

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

- b) met elkaar komen samenleven;
 - c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;
 - d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
 - e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
 - f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.
- (...)"

Verzoeksters werpen op dat uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 1 oktober 2016 de woning gelegen te S.(...)straat huurt, dat zij dit document in het kader van hun aanvraag hebben voorgelegd en dat hieruit blijkt dat zij sinds 1 oktober 2016 samenwonen op dit adres. Verzoeksters lichten nog toe dat de referentiepersoon voorheen op een ander adres woonde, in de O.(...)straat en dat eerste verzoekster in die periode ambtelijk werd geschrapt. Verzoeksters voeren aan dat hieruit kan worden afgeleid dat eerste verzoekster vóór 1 oktober 2016 op dit adres in de O.(...)straat met de referentiepersoon samenwoonde en dat hieruit minstens kan worden afgeleid dat eerste verzoekster en de referentiepersoon een relatie onderhielden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters in het kader van hun aanvraag een huurovereenkomst hebben voorgelegd met betrekking tot een woonst gelegen te S.(...)straat. Echter op deze overeenkomst staat louter de naam van de referentiepersoon en wordt de naam van eerste verzoekster niet vermeld. De referentiepersoon huurt dit goed met ingang van 1 oktober 2016. Door louter te verwijzen naar de voorgelegde huurovereenkomst van de referentiepersoon voor een goed gelegen in de S.(...)straat en door louter aan te geven dat de referentiepersoon voorheen in de O.(...)straat woonde en eerste verzoekster in die periode ambtelijk geschrapt werd, maken verzoeksters niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat *“(u)it het administratief dossier (...) alvast niet (blijkt) dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend”* waarbij wordt toegelicht dat *“de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 19/04/2017”* en dat *“(n)ergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden”*. Bovendien wordt erop gewezen dat het bewijs van het onderhouden van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie op een actieve wijze dient te worden aangetoond en dit niet kan worden afgeleid uit het loutere gegeven dat de referentiepersoon een goed huurt en eerste verzoekster in diezelfde periode ambtelijk geschrapt werd.

Verzoeksters kunnen niet worden bijgetreden waar zij opwerpen dat uit voorgaande gegevens blijkt dat eerste verzoekster en de referentiepersoon een relatie onderhielden.

Verzoeksters verwijzen naar de verklaringen op eer die zij in het kader van hun aanvraag hebben voorgelegd, zij stippen aan dat deze verklaringen gedateerd zijn en er telkens een kopie van de identiteitskaarten van de derden werden bijgevoegd en deze verklaringen minstens beschouwd moeten worden als feitelijke vermoedens. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de verklaringen van derden dat zij *“niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van de duurzame relatie, gezien een verklaring op eer wordt beschouwd als een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.”* Verzoeksters tonen evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk is om een document dat op eenvoudige vraag door familie, vrienden of kennissen werd opgesteld bewijswaarde te ontzeggen.

Voorts werpen verzoeksters op dat uit de voorgelegde stukken afdoende kan worden afgeleid dat eerste verzoekster een langdurige relatie met haar partner heeft. Zij verwijzen voorts nog naar de door hen neergelegde foto's, die weliswaar niet gedateerd zijn, maar toch betrekking hebben op verschillende periodes van een jaar zoals Kerst, de zomer en de geboorte van het kleinkind op 17 september 2016. Verzoeksters betwisten niet zij *“meerdere niet-digitaal gedateerde foto's”* hebben voorgelegd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de *“niet-digitaal gedateerde foto's”* niet aanvaardt als bewijs *“dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. In zoverre verzoeksters gevolgd moeten worden dat deze foto's betrekking hebben op

verschillende periodes van een jaar, blijkt niet dat eerste verzoekster en de referentiepersoon “*elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen*” of “*reeds 1 jaar samenwonend (...)* zijn” nu de foto’s niet-digitaal gedateerd zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET